

sum mutâ sua eloquentiâ describant. O meum Auditorium, te igitur postremus nunc adspicio? hoc igitur sermone profitendi meas delicias obfigno? ego te non videbo novis aliquando picturis exornatum? Tu vero AUGUSTA IMA-GO, SERENISSIMI NUTRITORIS NOSTRI viva memoria, ficcine non amplius ad TE convertere licebit oculum, quoties pro munificentissimo hoc CAPITE vigilabit pectoris infucata devotio? extremum igitur est quod AURO TUO timida mea vox allabitur? Tu etiam LEUCOPETRA Cœmeterium mihi occludis, quod duobus filiolis, imo quod Uxori oculissimæ nimis subito aperuisti? Non igitur in tuâ petra quiescam mortuus? non ultimo lugentium solatio me afficies, ut sperare liceat communem sepulturam, quando nec communi lecto, nec communi vitâ frui ulterius licuit? Sic est: abire jubet DEUS; consentit AUGUSTUS; aliqui gratulantur; ego sequor. Quis DEO repugnavit impunè? aut quis de VOCATIONE divinâ simul gloriari potuit, & lugere? Fiat Optimi Patris voluntas, siquidem is nunquam desiderii resistit nostris, quo minus ereptam dulcedinem cœlesti suâ gratiâ compenset. Quamobrem quod felix & Faustum esse juvent SACROSANCTA TRINITAS, POLITICES ELOQUENTIÆ ET POESEOS PROFESSIONEM per integros octo annos si non laudabiliter, certè fideliter gestam, in publico conspectu manibus AUGUSTIS humillimè restituo, ac, ut dignissimo successori denuo tradatur, unde meus discessus evadat minus desiderabilis, ex animo precor.

Cæ-